

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie C - Número 335

Divendres, 26 d'abril de 2002

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. DOLORS COMAS D'ARGEMIR I CENDRA

Sessió núm. 6, segona i darrera reunió

Í N D E X

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2001 (tram. 360-00006/06)
(continuació) (p. 3)

SESSIÓ NÚM. 6.2

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i cinc minuts. Presideix la Sra. Comas d'Argemir i Cendra, acompanyada de la vicepresidenta, Sra. Bruguera i Bellmunt, i de la secretària, Sra. Sánchez-Camacho i Pérez. Assisteix la Mesa el lletrat major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alemany i Roca; Sr. Farguell i Sitges, Sr. Lladó i Isàbal, Sr. Pellicer i Punyed, Sr. Puigdomènech i Cantó i Sr. Salvatella i Suñer, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Fanego Lorigados, Sra. Gassó i Closa, Sra. Malla i Escofet, Sr. Masllorens i Escubós, Sr. Pérez Ibáñez, Sra. Segú i Ferré, Sr. Terrades i Santacreu, Sr. Vallès i Casadevall i Sra. Valls i Llobet, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Curto i Casadó, pel G. P. Popular i Sr. Bonet i Revés, Sra. Porta i Abad i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà, i de l'adjunt al Síndic per a la defensa dels drets dels infants, Sr. Jordi Cots i Moner.

La presidenta

Reprenem la sessió que vam deixar interrompuda ahir.

———— **Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2001** (tram. 360-00006/06) (continuació)

El senyor síndic ens donarà resposta a les preguntes i comentaris que els diferents diputats i diputades van plantejar.

Trobaran, d'altra banda, a les taules, un resum del que ha sigut la labor del Síndic de Greuges l'any passat, l'any 2001, que, pel que m'han dit, acaba de sortir d'impremta i per això l'han portat avui i no ahir. Per tant, doncs, és tota una novetat.

Ja sense més dilacions, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas.

Perdó, no cal dir que després, si cal repreguntar i complementar les informacions, doncs, s'obrirà un torn per a les intervencions dels diputats.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Il·lustre senyora presidenta, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats. Comparec avui davant de vostès per donar resposta a les preguntes i demandes d'aclariment que em van formular en la primera reunió d'aquesta compareixença per presentar-los l'Informe de l'any 2001.

Abans, però, d'intentar contestar de forma ordenada les moltes qüestions que van tenir a bé plantejar-nos, permetin-me dir-los que em complau haver pogut portar en aquesta sessió el resum del nostre Informe de l'any

2001. El resum pretén apropar al conjunt de la societat la nostra activitat i, en especial, les nostres consideracions d'una forma entenedora. També, abans de respondre, vull agrair-los molt, en nom meu i de tot l'equip, els elogis que tots els grups parlamentaris han fet a la nostra tasca. Vull dir-los que quan treballem som conscients que ho fem per als ciutadans de Catalunya, perquè aquesta tasca, a vegades, es canalitza directament i, d'altres indirectament, a través d'aquest Parlament.

En tot cas, quan el Síndic de Greuges actua, quan atén un ciutadà, ho fa com a comissionat del Parlament de Catalunya.

Hem pres nota de les seves observacions, dels seus suggeriments; intentarem, durant aquest exercici, donar-los resposta en la mesura de les nostres possibilitats. En particular, recullo els comentaris sobre actuacions d'ofici que diferents grups han formulat i valorem, una a una, l'oportunitat i les possibilitats d'impulsar-les. Passo, doncs, ja, a respondre a les seves peticions o demandes.

Procediment administratiu. Amb relació a la pregunta sobre els butlletins municipals i els mitjans de comunicació públics, plantejada pel Grup de Convergència i Unió, puc dir-los que cada cop és més freqüent l'existència de butlletins municipals i d'altres mitjans de comunicació pública, en l'àmbit de les diferents administracions públiques i, en concret, de les administracions locals.

Sens dubte, aquest és un instrument útil per donar a conèixer els ciutadans les activitats que duen a terme les diferents administracions i facilitar, amb aquesta eina, un millor coneixement i una més àmplia participació dels ciutadans en l'àmbit d'actuació dels poders públics.

Paral·lelament a aquest increment d'ús, s'ha produït un debat sobre el contingut d'aquests mitjans. El cert és que si la seva finalitat és la formació d'una opinió pública sobre els afers municipals, aquest mitjà no ha de convertir-se en un instrument que tingui com a únic contingut la informació sobre l'actuació duta a terme per l'equip de govern municipal. Considerem que s'ha d'objectivar, tant com es pugui, el criteri de decisió de quines són les opinions que han d'estar presents i, en conseqüència, valorem positivament la decisió dels municipis que han optat perquè aquesta funció sigui assumida per un consell de redacció de composició plural.

Penso que pot ser útil analitzar els treballs desenvolupats el novembre de l'any passat, en una jornada sobre la premsa escrita municipal, organitzada per l'Ajuntament de Ripollet i la Universitat Autònoma de Barcelona.

A la pregunta de quines serien les modificacions legislatives aconsellables per tal d'evitar queixes relatives a la convocatòria de plens ordinaris i extraordinaris, plantejada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, he de dir-los que entenc, que no cal realitzar cap modificació legislativa concreta en matèria de convocatòria de les sessions dels plens municipals ordinaris i extra-

ordinaris. Pensant en el cas concret comentat en l'Informe, vam formular a l'alcalde afectat una consideració consistent en un recordatori de quins eren els deures legals, deures als quals havia de subjectar la seva potestat de convocatòria, en aquest cas reglada; complir la norma és, en principi, suficient.

Intueixo en la pregunta del senyor diputat, la preocupació sobre què fer quan no es compleix la norma. Entenc que més enllà de la reacció davant dels tribunals, caldria una actitud belligerant del Departament de Governació, en exercici de les seves funcions de defensa de la legalitat. Aquesta actuació hauria de comptar amb el suport de les entitats associatives municipals i no veure's com a contrària a l'autonomia local, sinó com a garant d'aquesta autonomia.

En una línia molt similar, puc respondre a la pregunta del mateix Grup sobre l'excés dels electes locals a la informació municipal. En els casos en els quals hem intervingut, relatius a conflictes en aquesta matèria, també hem formulat recordatoris de quins són els deures legals ja previstos en les lleis. En alguna ocasió hem demanat a algun regidor o grup de l'oposició que adaptessin les seves demandes d'informació a les possibilitats reals del govern i l'Administració municipal. Un ajuntament amb un secretari a temps parcial no disposa de la capacitat de resposta del Govern de Catalunya en aquest Parlament. Igualment, hem demanat alguns alcaldes que no s'escudessin en la manca de mitjans per defugir respostes que amb bona voluntat es poden donar.

Funció pública. El Grup Parlamentari Popular ens ha formulat unes preguntes sobre els interinatges en l'Administració de la Generalitat. Malgrat que en els darrers anys l'Administració de la Generalitat ha reiniciat els processos de selecció de funcionaris i, per tant, s'ha produït una disminució en la borsa d'interins, el cert és que aquesta borsa continua essent gran. El Departament d'Ensenyament ha fet un esforç per tal de donar respostes en aquestes situacions. Amb tot, és necessari que els afectats puguin conèixer millor els criteris que són aplicats. Es tracta de fer públics uns criteris que facin necessària la pregunta: si a mi em desplacen, per què no a aquest altre?

En l'àmbit de la funció pública sanitària, l'any 2001, no hem rebut queixes. Tot amb tot, em permeto recordar-los que en l'Informe del 2000, en l'apartat del treball, arran d'una queixa pels efectes de la prestació de l'atur de la contractació a temps parcial, vam referir-nos en aquesta qüestió. En aquell cas es tractava d'un metge que feia guàrdies mèdiques setmanals; cada guàrdia es corresponia amb un contracte. La reflexió que podem fer és que si de forma recurrent, setmana rere setmana, és necessari contractar un metge per fer determinades guàrdies, probablement cal ampliar la plantilla estable encara que sigui a temps parcial.

Contractació. Agraeixo les valoracions positives que van fer paleses els diversos grups parlamentaris sobre l'estudi en relació amb la inclusió de les clàusules socials en la contractació administrativa i les preguntes dels grups d'Iniciativa i Popular. En contractes menors, els procediments negociats per causa de la quantia són

modalitats contractuals en què la Llei atorga un grau de llibertat més gran als òrgans de contractació en la selecció de l'empresari. És aquest un segment de la contractació especialment apta per potenciar els contractes amb entitats sense ànim de lucre que duen a terme polítiques socials.

La il·lustre senyora Sánchez-Camacho es va referir a les mesures legislatives per regular les empreses d'inserció social laboral i la utilitat que el nostre treball pot tenir per als grups parlamentaris. Naturalment, poso a la disposició d'aquesta Comissió el text íntegre de les nostres consideracions sobre les clàusules socials en la contractació pública per tal que en facin l'ús que considerin convenient.

Tributària. El Grup de Convergència i Unió es va referir a l'aplicació de la figura de les contribucions especials per part d'uns ajuntaments i l'escassa o nul·la aplicació per part d'altres, quan estem davant de municipis de característiques similars. Hem de recordar que això respon al caràcter potestatiu que a aquesta figura atorga la mateixa Llei d'hisendes locals i que troba la seva fonamentació en el principi d'autonomia local.

Hem d'apuntar que es constata que és un tribut d'escassa o nul·la aplicació en els municipis grans. Potser amb ocasió de la revisió del finançament de les hisendes locals, aquest serà un tema a estudiar i, en el seu cas, debatre, però no és recomanable que es mantingui en els termes actuals.

Imaginin què representaria que per fer una carretera entre dos municipis demanéssim una derrama a tots els propietaris d'aquestes poblacions? Això podria tenir sentit en un altre moment històric, però no sembla que en tingui ara. Entre l'enginyeria financera i la comptabilitat de la mercaderia clàssica –això és, obrir el calaix i veure quants diners tenim– hem de trobar un punt d'equilibri.

Pel que fa al finançament local, sobre el qual ens demanava el parer el Grup Popular, no li pertoca al síndic de Greuges comentar-lo. En la meua opinió, el món local a Catalunya és prou madur i actiu per dir-hi la seva.

En aquest sentit, em remeto a les conclusions del II Congrés de Municipis de Catalunya, celebrat l'any passat, en el qual es va concloure, entre altres coses, que en els propers anys el pes dels ingressos i les despeses locals han d'assolir cotes no inferiors al 25% del conjunt de les administracions públiques i ha de poder resoldre el finançament de determinades competències supletòries, forçoses, que contínuament es deriven de lleis estatals i autonòmiques, i fer front a noves necessitats: immigració, mobilitat, envelliment de la població. Són demandes unànimes dels municipis a Catalunya i a elles em remeto.

Habitatge i urbanisme. També el Grup Popular em preguntava sobre aquesta qüestió, tot indagant per què no havíem entrat més en l'anàlisi de programes concrets com ara el d'accés dels joves a l'habitatge. Ja hem manifestat en diversos informes les dificultats per accedir a un habitatge que pateix un sector cada cop més ampli de la població. L'habitatge s'endú una bona part dels ingressos que obté un ciutadà; tant és que es trac-

ti d'un habitatge nou com de segona mà, o bé de lloguer. Per a moltes persones és difícil i, de vegades gairebé impossible, accedir al mercat immobiliari; un mercat en què ocupen una posició tan feble que no poden influir en l'oferta, amb l'afegit que la tendència dels preus sempre és a l'alça.

Els que gaudeixen dels successius plans d'habitatge, normalment, són parelles joves, amb un nivell mitjà de rendes. Però resta un col·lectiu important de persones que no poden satisfer la seva necessitat d'habitatge; el tret comú d'aquest col·lectiu és el nivell baix de les seves rendes i en formen part els joves i les famílies amb una situació laboral precària molt estesa, i les persones els ingressos de les quals provenen d'una pensió. Així, el nombre d'habitatges de promoció pública no és suficient per abastar aquesta demanda.

Hem volgut posar l'accent més en les causes que no pas en els remeis, tot entenent que si no s'aborden aquestes –les causes– pocs resultats positius aconseguirem. La qüestió no és, en la nostra opinió, quin percentatge de finançament públic podem destinar a sufragar un pis dels joves, per exemple, sinó com aturem l'increment dels preus. Aquest augment obeeix a unes causes, entre aquestes, la congelació de l'oferta del sòl, fins i tot, del sòl públic, que implica l'augment del seu preu. Això genera unes plusvàlues per als seus titulars que acabaran pagant l'adquirent de l'habitatge.

Medi ambient. Què pot fer el síndic per buscar alternatives a les instal·lacions d'antenes, em preguntava també el Grup Popular? Pensem que no es tractaria tant d'alternatives a les instal·lacions, que és una qüestió d'ordre tècnic que ultrapassa l'esfera de les nostres competències, com de recordar els ajuntaments que l'absència de normativa municipal, pel que fa a la regulació d'aquestes instal·lacions, no suposa cap obstacle per a l'aplicació del marc normatiu vigent, aprovat l'any passat.

La finalitat d'aquesta norma és la d'harmonitzar el desplegament de les xarxes de radiocomunicació, amb l'objectiu d'assolir un nivell alt de protecció del medi i de la població i afavorir la integració de les instal·lacions, a l'entorn en què se situa. Les mesures que preveu es poden resumir en tres grups: requerir als operadors la informació suficient sobre la xarxa d'instal·lacions existents i el programa de desenvolupament futur; fomentar la compartició d'emplaçaments o infraestructures per part dels diferents operadors, i completar l'ordenació dels emplaçaments de les instal·lacions a través de l'aprovació dels instruments urbanístics corresponents.

En definitiva, es tracta de posar en marxa els mecanismes que permeten establir l'ordenació dels emplaçaments d'aquests tipus d'instal·lacions.

Com intentar evitar el contrasentit entre l'increment de l'ús de la telefonia mòbil i l'oposició social a la instal·lació de les antenes, extensible a les línies elèctriques?, ens plantejava el Grup de Convergència i Unió.

Tal i com assenyalen en l'Informe d'enguany, al nostre entendre el que cal reclamar és més transparència informativa de les conseqüències que comporta la

implementació d'aquesta nova tecnologia, tercera generació de telefonia mòbil, i assolir i difondre les evidències científiques dels seus efectes. Si no es pot assegurar la innocuïtat, caldrà informar-ne al públic, perquè a través del joc de les lleis del mercat sigui ell mateix que posi fre al creixement de les instal·lacions, i, d'altra banda, caldrà adoptar les mesures de prevenció per tal de no crear situacions de risc. Si es pot assegurar la innocuïtat, caldrà explicar-ho al públic per tal que ho entengui i així ho assumeixi.

Finalment, ens sembla interessant donar trasllat d'una informació recent que hem conegut a través del Patronat Català Pro Europa, amb relació a l'informe publicat per la Comissió Europea sobre l'aplicació en els diversos estats membres de la seva recomanació de l'any 1999 sobre la matèria. Aquest Informe està disponible en una web –impossible de pronunciar– l'adreça de la qual facilito..., la hi facilito a la presidenta, perquè és molt difícil de pronunciar.

La notícia apunta al fet que la intenció de la Comissió Europea és la de continuar fent el seguiment de les dades d'exposició en aquests camps i controlar la introducció de telèfons mòbils de tercera generació, cosa que comportarà l'establiment de noves xarxes que podrien incrementar l'exposició total a camps de radiofreqüència.

De la contaminació acústica, em van demanar aclariments els grups de Convergència i Unió i Popular. Ens hem referit en aquesta problemàtica al llarg dels nostres darrers informes, i s'ha situat l'objecte principal de queixa de la nostra Institució en l'àmbit del medi ambient. De fet, hem insistit reiteradament en la conveniència que els ajuntaments es proveeixin d'una ordenança reguladora de sorolls i vibracions. Tanmateix, també, hem fet referència en diferents ocasions, i amb particular èmfasi en el nostre informe del 1998, a la necessitat de comptar amb una norma amb rang legal que reguli, de manera específica i substantiva, la contaminació acústica. Aquesta demanda està sent objecte de resposta en l'actual tramitació parlamentària del Projecte de llei de protecció contra la contaminació acústica.

Finalment, hem de referir-nos també a les possibles actuacions dels ajuntaments davant les queixes que reben per sorolls i que poden anar, des de la planificació urbanística, per tal d'evitar situacions de concentració de determinats tipus d'establiments, fins a les facultats que li atorga la normativa per tal d'establir reduccions d'horari de tancament de determinats locals. En aquest sentit, es pot considerar, quan calgui, l'extinció, fins i tot resolutòria, de la llicència municipal en el cas que el titular incompleixi les condicions a què estava subordinada.

Nitrats. Recullo la preocupació expressada per diversos grups: el d'Iniciativa per Catalunya i el de Socialistes i Ciutadans pel Canvi, sobre la problemàtica de la contaminació de les aigües en determinades zones del nostre territori, lligada a l'ús dels fertilitzants.

Nosaltres hem tingut ocasió d'intervenir-hi arran del tipus de tractament informatiu que es fa quan l'Administració pren coneixement de l'existència d'una contaminació d'aigua potable. En tant que la finalitat que

persegueix la normativa és la de posar en coneixement dels consumidors la pèrdua de la potabilitat de l'aigua, el que cal és fer efectiu materialitzar un canal de comunicació i d'informació directa al consumidor, vetllant perquè aquesta informació arribi a tots els abonats.

Les nostres recomanacions al Departament de Sanitat, parcialment acceptades, han anat en aquesta direcció.

Sanitat. Tots els grups parlamentaris es van referir a l'àmbit sanitari. Els temes sobre els quals se'ns van demanar aclariments eren els següents: la confidencialitat d'històries clíniques, l'equitat en la gestió de les llistes d'espera i els desequilibris territorials, els mètodes alternatius per reduir les llistes d'espera, l'increment de recursos i la reproducció humana assistida, els programes d'atenció domiciliària i, finalment, la síndrome de la fatiga crònica.

Respondre a tot això, pràcticament, senyores i senyors diputats, és fer un monogràfic. Així, doncs, intentaré donar una resposta esquemàtica, que confio que sigui suficient.

Tot corresponent als nostres suggeriments, es va regular la confidencialitat de les històries clíniques; una llei de l'any 2000 li ha donat el màxim de rang normatiu. Tot i que hi poden haver queixes per vulneració d'aquest dret, els centres sanitaris han d'adoptar les mesures per garantir-lo. Pel que fa al cas de les persones que pateixen el VIH, que ens va explicar la il·lustre diputada del Grup d'Iniciativa, nosaltres no hem rebut queixes. En el cas que rebéssim aquesta queixa, la nostra actuació seria doble: primer, consistiria a recordar la possibilitat d'utilitzar la via civil i penal en defensa dels drets fonamentals; en segon lloc, ens adreçaríem al Departament de Sanitat demanant una investigació sobre quina o quines persones han contravenut la confidencialitat, a l'efecte que s'obris un expedient per falta molt greu.

El Grup Popular i el d'Esquerra Republicana, mitjançant la il·lustre diputada, senyora Porta, van demanarnos la resposta del Departament de Sanitat, a les consideracions sobre la síndrome de la fatiga crònica i altres malalties de difícil diagnòstic. En síntesi, vam suggerir al Departament l'establiment de protocols i guies de pràctica clínica, que permetessin avançar en la detecció i el tractament de la malaltia i assegurar un tractament homogeni en l'atenció primària de la salut. El Departament de Sanitat ha acceptat el suggeriment i està treballant en l'elaboració d'aquestes pautes.

Comparteixo la preocupació de l'il·lustre diputat, senyor David Pérez, sobre els desequilibris territorials de les llistes d'espera. Com ben segur recorden, en diverses ocasions havíem recomanat al Departament de Sanitat l'adopció de mesures estructurals i, en altres casos, d'extraordinàries, sobre aquesta qüestió. En aquests moments tenim un pla de xoc iniciat l'any 2000, que recull les recomanacions de la comissió d'anàlisi i control de la situació actual de les llistes d'espera a Catalunya. Aquestes recomanacions les coneixen perfectament. Esperem, doncs, que el Govern faci efectives les recomanacions en el marc de l'aplicació del que disposa la Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2002.

Podem informar, il·lustre senyor diputat, que quan hem rebut queixes i eren fonamentades, s'han resolt derivant els afectats a centres amb menys llistes d'espera.

Com bé coneix el Grup Popular, en el seu moment vam recomanar l'increment d'alternatives a l'hospitalització, amb tècniques ambulatories i domiciliàries, que permeten reduir el temps d'internament. Això s'ha demostrat palliatiu, però no resol del tot el problema. Així, tot i que els ciutadans de Catalunya puguin disposar d'un hospital en un radi d'uns trenta quilòmetres, són, però, els hospitals de referència de les grans ciutats els que concentren determinades intervencions quirúrgiques. Això exigeix trasllats i temps i, no sempre favorables al malalt. És per això que hem suggerit la implantació de nous serveis a l'abast dels hospitals comarcals, a través del sistema de viodeconferència, que permetin intercanviar informació, a fi de reduir el nombre de derivacions.

Diversos grups s'han referit als programes d'atenció domiciliària. Els grups d'Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, em demanaven sobre la intensitat real dels progressos. No tinc dades estadístiques de temps d'atenció; segur que el Departament de Sanitat pot facilitar-les.

Sí que puc dir que l'envelliment de la població ha exigut canvis en l'atenció sociosanitària, amb una atenció personalitzada que garanteixi l'abordatge integral dels problemes de les persones ancianes. El Departament de Sanitat i Seguretat Social ha correspost al Pla de desplegament de l'atenció sociosanitària a Catalunya 2000-2005.

D'altra banda, l'Institut Català de la Salut, sens perjudici dels serveis donats pels professionals d'atenció primària, ha ampliat l'actuació domiciliària a Barcelona amb el programa «Salut a casa», per donar atenció especial als més grans de 75 anys que viuen sols, els que necessiten cures i atencions especials i malalts amb demències i terminals.

Així mateix, s'ha facilitat l'accés als serveis amb la implantació del servei «Sanitat respon», accessible, per telèfon, les vint-i-quatre hores del dia. La Llei de pressupostos per a enguany, en la línia dels nostres suggeriments, preveu estendre a tot el territori els programes d'atenció domiciliària, programada amb equips de suport, i fomentar els serveis de teleassistència i ajuts a domicili. Amb independència del que nosaltres puguem fer, aquest Parlament ben segur que controlarà el seu grau d'acompliment.

Els grups d'Esquerra Republicana i Popular s'interessaven per la resposta a les nostres consideracions sobre la reproducció humana assistida. El Departament de Sanitat ens envià un informe que accepta, tàcitament, la nostra recomanació pel que fa al fet que la fecundació *in vitro* és una prestació pública a la qual es té dret i finançada públicament, segons el catàleg de prestacions.

S'han acceptat, parcialment, els nostres suggeriments quant a l'agilitació de les llistes d'espera. S'està estudiant la possibilitat d'incrementar el nombre de casos a contractar per a l'any 2002, però s'insisteix que els

recursos són limitats i que no és possible donar resposta a la demanda tan aviat com es voldria.

Per part nostra, hem recordat el compromís previst a la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per l'any 2002, d'elaborar un pla de xoc per reduir aquestes llistes d'espera. Com a conclusió puc dir-los que un sistema de provisió universal com el nostre té uns recursos limitats i una demanda potencialment limitada de serveis, però alhora hem d'assenyalar que, ateses les previsions demogràfiques, sembla una inversió raonable de recursos públics millorar la provisió econòmica d'aquests tractaments.

Treball. El Grup d'Iniciativa ens demanava unes precisions sobre la sinistralitat laboral. Aquest és un tema recurrent en tots els nostres informes. Enguany hem recalcat que, tot i l'aprovació de la Llei de prevenció de riscos laborals, continuen existint uns alts nivells d'accidents laborals. Segons fonts del Departament de Treball, mentre que la sinistralitat en la contractació fixa s'ha mantingut estable, en els darrers anys, la contractació temporal ha continuat augmentant per sobre del 40%. Enguany, però, hem destacat altres problemes relacionats amb el treball, com ara els causats per malalties psicosocials.

Hem recomanat en diverses ocasions la participació de tots els agents socials a l'hora de trobar compromisos per avançar en la prevenció; hem animat els poders públics a premiar amb bonificacions o reduccions de cotitzacions socials, les empreses amb poques malalties professionals i les que consideren com a factors de risc l'assetjament moral en el treball; i al contrari, hem recomanat que es penalitzin les que es neguen a reconèixer aquests riscos. Per tal de fer-ho operatiu, caldria modificar la Llei de prevenció de riscos laborals i el Reglament de malalties professionals.

Finalment, hem recomanat al Departament de Sanitat que estudiï la possibilitat de protocol·litzar tests per tal de diagnosticar, concretament, les diverses malalties psicosocials en el treball. El Departament de Sanitat ha respost positivament i treballa per elaborar aquests protocols.

Els grups d'Esquerra Republicana i Popular ens demanaven un aclariment sobre les consideracions relatives als col·lectius amb especials dificultats d'inserció laboral. Efectivament, hem suggerit l'adopció de mesures de discriminació positiva per a aquest col·lectiu. Concretament, en els programes de formació ocupacional, en el sentit de no exigir un determinat nivell d'estudis per inscriure's a determinats cursos, per exemple, en el cas de la queixa s'exigia un nivell formatiu de COU.

Senyores diputades i senyors diputats, serveis socials. El Grup d'Iniciativa ens demanava què volíem dir quan comentem la possibilitat de modificar la normativa de serveis socials amb relació als immigrants en situació irregular. Amb la normativa vigent, el servei d'allotjament temporal és responsabilitat dels municipis. Això és així perquè forma part dels serveis socials d'atenció primària que, com saben, són responsabilitat local.

Quan reclamem l'actuació corresponent des de l'àmbit municipal, en particular a l'Ajuntament de Barcelona, se'ns objecta que la finalitat dels serveis socials és la

inserció social i que aquest, en persones amb capacitat de treballar, passa per la integració laboral.

Es continua dient que, per definició, el treball no és permès en aquestes persones. Davant d'això és quan assenyalarem que si s'admet aquest raonament caldrà canviar la normativa de serveis socials per tal de no atribuir funcions inabastables. De tota manera, nosaltres pensem que es pot fer un plantejament diferent.

Quan en l'àmbit municipal es diu que se n'encarregui l'Estat, que és qui pot donar els papers per treballar, nosaltres hi afegim: i per què no considerem altres alternatives? Una d'elles seria que l'Estat assumís les despeses que aquesta tasca comporta, atesa la seva responsabilitat en el control dels fluxos migratoris que, en aquests casos, no s'ha exercit amb èxit.

Em permeto en aquest punt respondre, per connexió, la pregunta formulada pel Grup d'Esquerra Republicana, en relació amb el cercle viciós que es produeix en la situació dels immigrants irregulars.

Com ja saben, la preocupació per la situació d'aquestes persones és la que em motivà a compartir determinades consideracions que vaig creure oportú fer avinents als grups parlamentaris, amb diputats o senadors elegits per a Catalunya i, també, al Defensor del Poble i a la resta dels comissionats parlamentaris autonòmics, amb motiu del debat de la reforma de la Llei d'extranjería.

Així, doncs, assenyalava que calia trobar una fórmula que permetés facilitar aquestes persones, mentre el retorn no es pogués materialitzar, la seva integració a la societat i permetre'ls l'accés al mercat de treball, si calia, temporalment, fins que el retorn fos possible.

Aquesta fórmula es traduiria, bàsicament, en un permís de residència i treball a precari, mentre l'expulsió, retorn o devolució no es pogués dur a terme, i seria convenient, per seguretat jurídica, poder determinar el període en què restaria condicionat aquest permís. Es pot no estar d'acord amb la nostra opinió, però ningú podrà dir que no vam avisar amb temps.

Diversos grups s'han referit a la capacitat de la Generalitat per incidir en el funcionament de l'Administració de justícia. Els d'Iniciativa i d'Esquerra van formular-me unes preguntes. En el nostre Informe de l'any 2000 vam fer una referència extensa a les mancances de l'Administració de justícia i les competències de la Generalitat en aquest àmbit. Assenyalàvem, aleshores –i he de reiterar-ho ara–, que algunes de les deficiències de l'Administració de justícia s'anaven superant gradualment, des que l'any 1989 es va començar a fer efectiva la cessió de competències en l'àmbit judicial a les comunitats autònomes.

En el cas de Catalunya, indicàvem que la Generalitat té poques limitacions competencials amb relació als mitjans materials al servei de l'Administració de justícia. Per aquest motiu, la raó de les mancances que encara perduren en aquest àmbit, cal buscar-les, al meu entendre, en la capacitat per aportar els recursos econòmics que fan falta per resoldre'ls. Hem d'insistir, en aquest sentit, en la necessitat que s'estableixi, com a prioritat de la política de despesa pública, dignificar la justícia.

Pel que fa als mitjans personals, la situació és molt diferent. El caràcter de cossos nacionals que la Llei orgànica del poder judicial atribueix als funcionaris de l'Administració de justícia impedeix que la Generalitat pugui exercir plenament les competències que li atribueix l'Estatut d'autonomia.

Cal, per tant, simplificar la concurrència de competencial actual entre l'Administració de l'Estat i la de la Generalitat, a favor d'aquesta, en l'àmbit del personal no judicial, i perquè això sigui possible no veig altre camí que superar l'actual model de cossos nacionals.

Presons. També per al Grup d'Esquerra Republicana, se'ns ha plantejat la possibilitat que fem una acció mediatora per desencallar determinats emplaçaments d'instal·lacions penitenciàries entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració municipal afectada. He de dir al senyor diputat que ho va plantejar que la meua disponibilitat per intervenir en assumptes d'aquesta índole hi és. De fet, no seria la primera vegada. El meu antecessor, el síndic Rahola, va intervenir en el cas de Brians, però, llavors, com ara, cal que prèviament ho demanin les parts implicades.

Penso que haurien de ser capaces de resoldre-ho totes soles, però si fos necessària una col·laboració de la nostra institució, la podem comprometre. Ara bé, he d'insistir que ens cal una petició, si més no, d'una d'aquestes administracions per poder-nos adreçar a l'altra.

Seguretat ciutadana. Tots els grups es van referir també a les consideracions sobre seguretat ciutadana. Provaré de donar resposta a les qüestions suscitées.

El Grup Popular s'interessava per la tipologia de les queixes. Bàsicament són de dos tipus: unes denuncien uns presumptes abusos, uns presumptes excessos de les forces de seguretat quan han d'actuar i, unes altres reclamen un augment d'estàndards de seguretat, de seguretat, ja sigui en general, o més sovint, en un barri, o en una zona determinada.

Els grups d'Iniciativa, d'Esquerra i de Convergència i Unió, demanaven algun comentari més amb relació a l'ús proporcional de la força per part de la policia en situacions de violència. Contràriament al que pensava un ciutadà que em va escriure molt enfadat amb les nostres valoracions, no hem defensat la impunitat dels delinqüents, ni que la policia sigui la que rebi en una confrontació. Defensem, senzillament, el compliment de les lleis vigents. Això vol dir actuar amb decisió, sense demora, i d'acord amb els principis de congruència, d'oportunitat i proporcionalitat. Això exigeix l'adequada formació, uns determinats mitjans i un comandament competent. Si parlem de manifestacions, vol dir, també, diàleg i mà esquerra per part del comandament polític. Que ningú vegi intencionalitat política en la meua referència a una mà concreta.

També el Grup d'Esquerra ens demanava l'opinió sobre les mesures legals a adoptar, ja que la seguretat ciutadana, com reconeixem en l'Informe, no depèn només de la policia. Si parlem de principis, diria que allà on es detecti una llacuna legal que generi impunitat, s'escau reformar la legislació, la qual cosa no vol dir reformar el Codi penal en funció de la darrera notícia que ha

publicat la premsa; les normes no s'han de fer per resoldre un cas concret, sinó per produir efectes generals.

Ara bé, si tenim supòsits de multireincidència que no tenen resposta, si tenim associacions de malfactors que no reben una resposta eficaç, caldrà preveure-ho a la normativa.

Penso que ningú millor que el Ministeri fiscal per proposar els canvis oportuns a la legislació. Afortunadament, disposem d'una comissió general de coordinació d'universitats, amb càtedres de penal; el que cal és posar-se a treballar.

Els mitjans de comunicació s'han referit als meus comentaris contraris a vincular immigració i delinqüència. Els delictes són, bàsicament, de comissió individual. Si entre els que cometen els delictes hi ha estrangers, cal actuar, però perquè són delinqüents, no pas perquè són estrangers. Si la condició d'estranger provoca algun problema en la resposta penal, fem les adaptacions necessàries del nostre ordenament.

Recordaran que a l'Informe de l'any 2000 ens vam referir a les possibilitats d'expulsió previstes en la normativa. Aquest comentari és anterior a la circular 3/2001, de la Fiscalia general, relativa a l'actuació del Ministeri fiscal en matèria d'estrangeria. Ara bé, tot això, sense obviar la responsabilitat que podem tenir per no donar resposta al cercle viciós al qual ens hem referit fa una estona. Rigor en l'aplicació de la Llei requereix un diagnòstic del problema i de les seves causes, però no un diagnòstic complet.

Ja que hem parlat de la Fiscalia, respondré la qüestió que em va plantejar ahir la senyora Sánchez-Camacho, demanant-me una valoració de l'actuació de la Fiscalia en matèria de seguretat ciutadana.

Sempre hem mantingut amb l'organització del Ministeri fiscal, a Catalunya, la relació de bona col·laboració que penso que ha de regir l'actuació de totes les institucions que, des de diferents vessants, tenim assignada la defensa dels drets dels ciutadans. Ara bé, entenc que les funcions que m'atribueixen l'Estatut d'autonomia i la nostra Llei reguladora no abasten la supervisió de les actuacions de Ministeri fiscal a Catalunya, amb caràcter general, ni en el compliment de les instruccions dictades en el marc de la seva estructura jerarquitzada específicament.

Cal tenir en compte, en aquest sentit, que d'acord amb la Constitució i el seu estatut orgànic, el Ministeri fiscal s'integra amb autonomia funcional dins del poder judicial i exerceix les seves funcions, de conformitat amb els principis d'unitat d'actuació i de dependència jeràrquica.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, em demanaven unes precisions, també, pel que fa a la ràtio de policia necessària. He de dir-los que no m'atreixo a dir quina és l'òptima. La mitjana estatal espanyola, que no és baixa en el conjunt europeu, és del 4,7 policies per 1.000 habitants. Segons el Departament d'Interior, el proper juny, a Catalunya, estarem entre el 4,2 i 4,3; no és la mitjana estatal, però no està gaire lluny. Certament, quan parlem de mitjanes no podem ignorar que en una determinada àrea s'està per sobre i en una altra per sota.

Pel que fa a la qüestió del paper de les policies locals, efectivament, com molt bé va dir l'illustre senyor diputat, no les responsabilitzem dels problemes d'inseguretat, el que fem és reivindicar el seu rol, important, en la defensa de la seguretat ciutadana. Recordin, per exemple, qui va detenir els assassins de l'agent Cervilla. Quan parlem de les plantilles volem dir, per exemple, que si no entren agents joves disminueixen els efectius al carrer. És important el nombre, però també l'estructura d'edats.

Algunes policies locals no s'han renovat suficientment els darrers anys. Això és el que volem dir en l'Informe, però certament té raó el senyor David Pérez, el pes de la lluita policial contra la inseguretat correspon a les altres forces i cossos de seguretat.

Per acabar aquest apartat que va suscitar moltes preguntes, cosa que evidencia la sintonia d'aquest Parlament amb la preocupació dels ciutadans que representa, un mot respecte a la qüestió que em plantejava l'illustre diputat senyor Soy.

Com podem deslliurar els mossos d'esquadra de tasques burocràtiques que no els corresponen com ara la localització de persones desaparegudes, o bé la notificació de resolucions judicials, sense que se li encomani a la policia local? Aquí veiem la preocupació legítima, no només del parlamentari, sinó també de l'alcalde.

Doncs bé, resumint molt, penso que la solució passaria per l'assumpció d'aquesta responsabilitat per part de qui li pertoca, això és, en la nostra opinió, de l'Administració de justícia. Pensem que el Departament de Justícia hauria d'anar concloent els estudis que està fent en aquest sentit.

Encara una darrera qüestió, i aquesta sí sobre les persones desaparegudes, que va plantejar el Grup d'Esquerra Republicana. El Defensor del Pueblo, al qual vam demanar d'intervenir, va recomanar al Ministeri de l'Interior que abordés la necessitat de crear una base de dades estatal amb relació a l'ADN. El Ministeri, substancialment, ha acceptat aquesta recomanació, que està pendent d'aplicació pràctica.

En l'àmbit d'infants se'ns han plantejat pel Grup d'Iniciativa dues qüestions, que respondrem sintèticament. La primera, especificar o ampliar què implica el fet que la DGAM no assumeixi la tutela administrativa, des del punt de vista de poder donar solució en aquestes mesures. La falta de tutela administrativa, que al nostre parer no està jurídicament justificada, comporta, entre altres prejudicis principals, que l'atenció material d'aquests nois es limiti al sostre i al menjar, sense l'atenció educativa, sanitària i escolar que s'ofereix als infants declarats formalment desemparats. No se'ls pot tramitar la pensió no contributiva que correspon als infants tutelats. Altrament, arribar a la majoria d'edat sense haver estat objecte de tutela, els aboca a una situació d'il·legalitat i els impedeix accedir als programes que s'ofereixen als nois extutelats.

Segon, pel que fa a la modificació de la Llei 37/1991, quins aspectes negatius s'hi troben i quins aspectes positius s'haurien d'incorporar, per donar solucions a la situació d'aquests menors? Amb tot i que en el nos-

tre Informe manifestem que les mesures previstes a l'Avantprojecte es poden anotar amb la normativa existent, en tot cas, s'hi haurien d'incorporar garanties pel que fa al procediment sancionador.

Dones. Tots els grups parlamentaris ens han demanat aclariments i precisions sobre el Llibre segon. Per al Grup de Convergència i Unió, la il·lustre diputada, senyora Alemany, va formular una bateria de preguntes que evidencia el seu interès i el seu coneixement de la temàtica. Intentaré donar una resposta conjunta a les diferents qüestions suscitades.

El Govern de la Generalitat, amb l'objectiu d'impulsar accions conjuntes dels diferents departaments implicats en el treball per a l'eradicació de la violència contra les dones, va crear la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones. Fruit del treball d'aquesta Comissió és el Protocol interdepartamental d'atenció a la dona maltractada en l'àmbit de la llar. Els objectius d'aquest Protocol són l'educació, la sensibilització social i l'assistència. Per aconseguir-ho, s'estableix un sistema únic i homogeni d'atenció a les víctimes, per a tots els departaments implicats, dissenyat en forma de circuit. Els objectius de l'esmentat Protocol considerem que no són objecte de discussió, els problemes es presenten en la seva aplicació pràctica. En aquest sentit, hem detectat que el protocol d'actuació amb els serveis socials, la Fiscalia, els Mossos d'Esquadra, els jutges, etcètera, no acaba de funcionar per una manca de coordinació i col·laboració entre els diferents departaments i institucions implicats.

A tall d'exemple, assenyalem dos aspectes que posen de manifest aquestes disfuncions. Primer, s'observa sempre, sense generalitzar, una manca d'informació i una insuficient formació i coordinació per part dels serveis socials d'atenció primària i pels professionals de l'àmbit sanitari.

En segon terme, les forces policials no sempre compten amb personal amb preparació específica per atendre aquests casos d'unitats de violència domèstica, que conegui les vies d'accés als centres d'acolliment.

Respecte a la prevenció, malgrat que no hi hagi un apartat especialment dedicat a aquesta qüestió –no era l'objecte del Llibre Segon–, sí que fem alguna consideració de caràcter general. Així, posem de manifest una manca de sensibilització de la societat en general. D'altra banda, la universalització del treball femení i la igualtat de la dona en tots els àmbits, com apuntàvem o com apuntaven les senyores diputades que s'hi han referit, són factors decisius per reduir dràsticament els casos de violència domèstica.

També hem dit que la violència s'aprèn, per això l'educació té un paper vital en el desenvolupament dels models positius, en el foment de mitjans no violents per a la solució dels conflictes i per la conscienciació de la igualtat de sexes.

Pel que fa a la nostra valoració dels centres d'acolliment, aquesta és globalment positiva, encara que, tal com diem en el nostre Informe, queden aspectes per solucionar. El dia 24 d'abril, és a dir, abans-d'ahir, vam rebre la resposta del Departament de Benestar Social

amb relació a les conclusions que li vam trametre. Lògicament, no hem tingut temps de valorar amb profunditat la resposta a les nostres consideracions i, en conseqüència, les actuacions que de la nostra Institució emprendrem, però, volem remarcar, que el Departament de Benestar Social coincideix amb les nostres apreciacions sobre el canvi de perfil de les usuàries, fet que comporta que necessitin estades més llargues i que els professionals tinguin més dificultats per treballar un pla de millora i la sortida del centre.

De la informació recollida per fer el nostre estudi es desprèn que no hi ha llistes d'espera per accedir als centres d'acolliment. El que sí que ens sembla important subratllar és la necessitat que els ajuntaments i els consells comarcals assumeixin les seves competències d'atenció urgent a les dones maltractades i creïn centres d'urgències especialitzades per a aquestes.

Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, he intentat donar resposta a les qüestions que ens van plantejar ahir. Si en algun cas no ho he fet, els prego que no hi vegin manca de voluntat. Quedo a la seva disposició per a les precisions que encara requereixin. Abans de concloure, vull agrair-los novament el suport que donen a la Institució del Síndic de Greuges i a qui els parla.

Il·lustre senyora presidenta, il·lustres membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Síndic. S'obre, ara, un torn d'intervencions dels diferents grups i per tant... Jo sí que em demano la paraula... (*Rialles.*)

(*La vicepresidenta substitueix la presidenta en la direcció del debat.*)

La vicepresidenta

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, molt breument, perquè tot el gruix de la intervenció, tant per part nostra com dels altres grups, ja la vam fer ahir i, simplement, donar-li les gràcies de nou per aquest informe i l'oportunitat que, a través d'ell, puguem fer aquest repàs d'aquestes qüestions que queden per resoldre i, com vostè deia ahir, vostè el que rep són queixes, no felicitacions de les coses que no funcionen bé i, per tant, el que ens transmet són les disfuncions i no felicitacions a les administracions, que són responsables d'aquestes disfuncions.

I arran de les coses que ha comentat avui, i de manera molt puntual per no recollir, justament, tots els temes, només volia referir-me a dos aspectes. Un, el tema dels nitrats, que s'hi ha referit i vostè ha assenyalat com ha donat el Departament de Sanitat recomanacions de cara que es compleixi tota la normativa amb relació a comunicar els consumidors els problemes que pot haver-hi en el consum d'aigua contaminada.

Jo li volia demanar, en la línia del que deia ahir, d'anar més enllà, és a dir, el que cal evitar són les causes per les quals l'aigua, que és un bé públic, que és essencial per al consum humà, no hagi d'arribar contaminada a les aixetes, eh? I és en aquest sentit que penso que valdria la pena fer actuacions, també, de cara a esbrinar quines són les causes, que ja estan esbrinades, ja les sabem, però, en aquest sentit, ser més rigorosos amb les normatives que han d'evitar aquesta contaminació.

I després una reflexió entorn al tema de l'acollida dels immigrants i qui ho ha de fer, les competències municipals, estatals, etcètera. Aquí m'ha semblat veure, a partir de la seva mateixa intervenció i dels suggeriments que feia per resoldre aquesta qüestió, que podem trobar-nos en un cercle viciós, com tants d'altres que vostè mateix ha denunciat, perquè en aquest sentit, els mateixos compromisos de l'Estat amb relació a donar alberg als immigrants quan arriben, els que estan en una determinada situació, en el cas de Catalunya no s'estan complint. Recau en els ajuntaments la missió de fer-ho, quasi únicament i exclusivament, i el Govern de la Generalitat, que és qui hauria de mediar i reclamar a l'Estat que, de la manera que sigui, participi en aquesta qüestió, no ho fa. I és d'aquesta manera que, els uns pels altres, resulta que una qüestió tan important no s'acaba resolent.

I també amb relació a algunes qüestions que ha comentat avui, també abono un comentari que vaig fer ahir. Em preocupa moltíssim –i penso que no ho hauríem d'admetre– el fet que les administracions, sigui quina sigui, incompleixin els seus deures, aboqui gent a dificultats, a marginació i, aleshores això, aboqui en la població una percepció negativa d'aquesta gent. Em refereixo a dos exemples, un que ha citat avui mateix, al fet que la DGAM no assumeixi la tutela dels menors desemparats estrangers... Ens ho ha explicat, no ho repetiré, però això aboca aquestes persones, aquests infants i adolescents, a una situació sense sortida, pràcticament. I en el cas dels immigrants irregulars, en situació irregular, que ni poden quedar-se ni poden marxar, és el mateix. I fixem-nos que això avala una percepció en la població que els immigrants són problemàtics i, per tant, les víctimes d'una situació es converteixen en culpables, i això és molt greu perquè no està contribuint gens a la cohesió social. Això és, simplement, un comentari del nostre Grup, que no volia deixar de fer i, per altra banda, continuo... acabo, doncs, felicitant, una vegada més el Síndic per la seva labor i la de la Institució que representa.

Res més.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora diputada. Sí? El senyor Ridao té la paraula, per Esquerra Republicana.

El Sr. Ridao i Martín

Si, si m'ho permet, senyora presidenta, repartirem aquest torn entre jo mateix i el diputat senyor Bonet, que també volia formular una qüestió.

Bé, a mi m'agradaria, únicament, suscitar un comentari al voltant d'un aspecte que avui el síndic ha tractat i que

sembla que per la intervenció i pel contingut del seu Informe, ha aixecat un certa polseguera, ni que sigui mediàtica, no? I són les consideracions que fa l'Informe i el Síndic al voltant d'alguns problemes associats a la immigració, concretament, amb relació a la seguretat ciutadana, no? I de fet, el que volíem fer és donar suport i mostrar la nostra adhesió, en primer lloc, a la denúncia que fa l'Informe i no és la primera vegada.

(La presidenta es reincorpora al seu lloc.)

La inoperativitat actual de la Llei d'estrangeria, de fet aquest és un element que en el seu dia ja va motivar, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el seu rebuig a aquella Llei, sobretot perquè no serveix per donar resposta, per exemple, a les ordres d'expulsió, i perquè no hi ha instruments, encara, avui per avui, per executar, per exemple, aquestes ordres d'expulsió si l'Estat espanyol no tanca convenis, en aquest cas, amb els països d'origen.

I, en segon lloc, perquè estem molt d'acord, també, amb l'apreciació del Síndic sobre la situació dels estrangers en situació irregular, com a conseqüència d'aquesta impossibilitat de retorn o d'expulsió i, que això, obliga al conjunt dels poders públics, a totes les administracions, com a mínim, a buscar fórmules d'integració que proporcionin als immigrants una vida digna i que evitin la seva marginació i, sobretot, aquesta predisposició, en molts casos, a la delinqüència. Per tant, molt d'acord amb la conclusió a què arriba el Síndic que, no necessàriament immigració és sinònim d'inseguretat i que, evidentment, el fet de ser estranger no implica, necessàriament, el fet de ser un delinqüent.

Jo crec que, en aquest sentit, dir com aquesta setmana ho hem sentit en boca del president del Govern de l'Estat, que el 89% dels presos preventius d'aquest trimestre són immigrants, és evident que això és una veritat incontrovertible i, a més, no som partidaris que es pugui ocultar aquesta dada al conjunt de l'opinió pública, a la ciutadania, però, el que sí que ens sembla –i en aquest sentit voldríem conèixer l'opinió del Síndic–, sí que ens sembla contraproductiu i, fins i tot, fins a cert punt, una certa immoralitat, el fet que, al mateix temps que es fan públiques aquestes dades, s'amaguen les clares responsabilitats que en aquest tema tenen les diferents administracions i responsables polítics. I ho dic, perquè, hi insisteixo, amb la manca d'operativitat que té la Llei d'estrangeria, i també per un altre fet, i, és que, evidentment, hi ha molts immigrants que entren en aquestes xarxes clandestines, il·legals i que, evidentment, s'aboquen a delinquir, però, evidentment, hi ha autèntiques màfies en els termes o en els paràmetres que fixa la pròpia Unió Europea, que s'aprofiten de la situació d'alguns d'aquests estrangers marginats, no? Dades que fa molt poc publicaven alguns mitjans de comunicació. Cada dia es produeixen tres assalts a les autopistes i aquests són protagonitzats per algunes bandes perfectament organitzades, que capten aquests immigrants. Per exemple, la banda dels peruans, que actuen en un tram molt conegut de l'autopista A-2 i de l'autopista A-7, no? Coneixíem, també, per exemple, l'existència, a partir de dades del Ministeri de l'Interior i de la mateixa Conselleria d'Interior de la Generalitat, que a Catalunya operen un total d'onze bandes

criminals perfectament organitzades, bandes d'algerians, de bosnians, de colombians, de romanesos, etcètera, dedicats no només al gran delicte com el tràfic d'estupefaents, sinó, fins i tot, al petit delicte i al delicte contra la propietat, i és evident que en aquest terreny no hi ha hagut una actuació prou decidida i prou ferma per part dels responsables polítics per actuar, en definitiva, contra aquestes màfies.

I per tant, si se susciten aquests debats, jo diria, de forma impròpia i de forma inadequada, jo crec que es fa una contribució a fomentar el germen del mateix racisme i de la xenofòbia, i és evident que després d'això se'n pot fer una utilització demagògica, electoralista –en molts casos– i, de fet, això ho hem pogut veure fa molt pocs dies en el resultat de la primera volta de les eleccions franceses.

M'agradaria, en tot cas, al voltant d'aquesta polèmica que s'ha suscitat i del comentari que he fet, que l'excel·lentíssim senyor síndic pogués manifestar quina opinió li mereix aquest comentari.

La presidenta

Senyor Carles Bonet, té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyora presidenta. Senyor síndic, jo li volia fer una pregunta sobre... en fi, la qüestió de la xarxa elèctrica. És sabut que la xarxa elèctrica, des de fa molt temps, té massa problemes a Catalunya i, aleshores, volia saber si s'han rebut moltes queixes de persones i empreses que han estat perjudicats per apagades que són ja recurrents i periòdiques al nostre país. I també, si no és així, si no n'hi ha massa, si creu que això seria motiu d'una actuació, ja, d'ofici, del Síndic de Greuges, perquè, en aquest cas, ens trobem davant d'un monopoli de fet. Un monopoli de fet, que utilitza la seva posició de domini, en fi, per fer les actuacions que creu pertinents i, per a vegades, no fer les inversions que toquen i així, doncs, tenim a Catalunya un servei de distribució elèctrica que té moltes apagades, que té molts problemes que, a vegades, provoca a tots els barris, doncs, que els electrodomèstics s'espantin i, també, provoca que moltes empreses no puguin fer les seves feines i les seves comeses. És això el que, bàsicament, li volia preguntar.

La presidenta

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. La veritat és que no tenia pensat intervenir en aquest torn de preguntes, només que per agrair el senyor síndic i per agrair a tot el seu equip la resposta, jo crec que sintètica, acurada, a moltes de les qüestions que varen demanar tots i cadascun de les grups i les moltes que li vam presentar el Grup Parlamentari Popular. Però sí que m'he vist obligada almenys a contestar, o a parlar, o a matisar, alguna de les coses que he sentit, sobretot per part del dipu-

tat senyor Ridao, en el sentit del que ahir es va parlar en la immigració i el tema de la immigració i la delinqüència i, fer-li una pregunta, també, al síndic en aquesta línia.

Nosaltres creiem, senyor síndic i, per això va ser la pregunta del Grup Parlamentari Popular, que una de les mesures que va tenir i ha tingut aquesta nova Llei d'estrangeria ha estat el principi per lluitar contra les màfies, contra les màfies que han potenciat i han permès la immigració il·legal, la immigració irregular en aquest país i, sobretot, també, una de les dades més importants que nosaltres creiem que sí que va incorporar aquesta Llei d'estrangeria, a diferència de l'anterior, i que no la fa inoperant, ni molt menys –com deia el senyor Ridao–, sinó que és la que permet aquesta expulsió. És el que jo li vaig demanar ahir, el compliment de la circular de la 3/2001, que sí que insta els fiscals a sol·licitar aquesta expulsió que ha de permetre, doncs, que molts delinqüents –i parlem de delinqüents, no delinqüents estrangers, sinó delinqüents que estan moltes vegades lligats a la marginalitat i que, malgrat les dades que són, que s'han dit, doncs, en aquest darrer trimestre, que la majoria de les detencions preventives, en un 89'9 o un 90% estan lligades i són persones estrangeres. Jo no diria que es lliga immigració - delinqüència, sinó, delinqüència amb marginalitat, a residualitat, és a dir, aquestes persones que necessiten i han de buscar recursos perquè no en tenen per poder subsistir i, dissortadament, molts d'aquests són aquesta immigració irregular, aquesta immigració il·legal.

Llavors, jo voldria del senyor síndic, que sí que m'agradaria que per fer un debat serè, en aquest sentit, i que no estigui utilitzat, ni molt menys –les dades són les que són, i en això sí que comparteixo amb el senyor Ridao, que són incontrovertibles. A nosaltres, a mi m'agradaria sentir l'opinió del síndic en el sentit de quin creu que és el grau, sobretot, de compliment de les administracions –en aquest cas vostè ha fet referència a les administracions locals–, de totes aquelles mesures que puguin frenar, que puguin, d'alguna manera, solucionar el problema d'aquesta immigració irregular, d'aquestes borses d'immigració irregular que tenim al nostre país, que tenim a Catalunya.

I després, una altra qüestió, senyor síndic. Jo li vaig demanar ahir un prec que m'ha semblat, doncs, que no he sentit en la seva resposta –potser no l'he pogut escoltar amb tota la mesura–, un prec que li vaig demanar amb relació a un dels reptes que crec que tenim per endavant i és el tractament de l'envelliment. Se'n recorda vostè de l'envelliment al segle XXI?, arran de les darreres conferències que s'havien fet a Madrid i dels nous horitzons de l'envelliment, i jo li havia demanat si hi havia alguna possibilitat, en el marc de l'Estatut del Síndic, de poder-ne fer un estudi específic, igualment com s'havia fet amb relació a les dones maltractades, aquest any, si podia fer-se, en aquest sentit, per als propers..., per l'any que ve o per als propers treballs, per part del síndic, un tractament específic de l'envelliment i de la seva cobertura, tant a nivell assistencial, social, de tota mena, per tal de tenir, doncs, una informació molt més acurada, molt més explícita, i per tal de rebre les recomanacions del síndic en aquesta qüestió que

crec que és una de les qüestions, doncs, a tractar; el futur de la nostra gent gran, els nous horitzons de la nostra gent gran.

Vostè havia fet referència a la jubilació flexible i d'altres mesures, però jo li havia demanat si era possible per part de la Sindicatura de Greuges fer-ne un tractament específic i concret sobre aquest tema.

Moltes gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

La presidenta

Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Bé, nosaltres tampoc teníem previst intervenir en aquest punt del debat, en tot cas, intervenim per agrair i per felicitar-lo per la resposta que ens ha donat, absolutament acurada i absolutament encertada, que ens ha posat una altra vegada sobre la taula aquelles coses que no acaben de funcionar en les nostres administracions.

Ahir comentava en la meua intervenció que potser una de les intencions o dels papers que tenim els polítics és precisament, que és un paper molt noble, que és el de millorar la vida, la qualitat de vida dels nostres conciutadans i això ho fem, de vegades, amb passió. Jo crec que la política és fonamentalment passió, i aquesta passió jo l'estic mirant de controlar per no entrar en un debat que és, diguem-ne, és més dels partits, intern, de posicionaments diferents dels nostres partits i que no té gaire a veure amb el debat que vostè ens ha posat sobre la taula.

Res més, nosaltres esperem amb molta il·lusió que l'any que ve, en aquesta mateixa Comissió, vinguin vostès, vingui vostè, a dir-nos què és el que no funciona, perquè la realitat és dura, però al cap i a la fi és la realitat.

La presidenta

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. En tot cas, senyor Síndic, agrair, doncs, el seu informe i agrair les seves recomanacions, i esperem que ens faci, també, arribar per escrit, com cada any, les seves dues intervencions, la d'ahir i la d'avui, perquè de ben segur que encara podrem treure una mica més de punta al llapis de molts aspectes que vostè manifesta, però que, a l'hora de la veritat, quan es pensen fredament, la veritat és que sempre hi ha un rerefons des d'allà, on es poden treure moltes conclusions i que són molt útils per a les diferents..., per als diferents grups parlamentaris que som aquí presents.

Una vegada més, nosaltres, des de Convergència i Unió, li volem expressar des del nostre Grup Parlamentari el nostre suport, suport incondicional a totes aquelles gestions, a tots aquells posicionaments que vostè fa,

que moltes vegades, doncs, són prou complicats. Ho ha dit també el senyor Pérez, la realitat és prou dura, però que a mi em sembla que em faig ressò de tots plegats, sempre sap que, en el marc d'aquesta Comissió sempre ha rebut i, suposo que ja la senyora presidenta ho comentarà i, per tant... el suport de tots plegats.

Bé, senyor Cañellas, la seva feina, bàsicament, sempre és en favor dels més febles i jo també faig el mateix exercici..., el mateix esforç, el mateix exercici de contenció que ha fet el senyor Pérez per tal de no entrar ara en una qüestió, en un repte tan important, com és el de casa nostra, com és el de la immigració. I seria bo, doncs, no fer-ne polèmica i, en tot cas, tenir un debat en profunditat en el marc que s'hagi de fer.

Finalment, senyor síndic, dues petites consideracions. Una, evidentment, seria que entre tots plegats continuem en la mateixa línia de fer opinions, però no pressions, que en tot cas sempre vol dir, doncs, que la seva Institució podrà tenir una independència total i absoluta, i això em sembla que s'ha de tenir molt present, no? El fet de la seva independència és un dels aspectes més importants i, a més, una institució com la seva..., estem veient en aquests darrers temps com en d'altres comunitats autònomes comencen a sorgir adjunts al síndic o persones molt influents al voltant de determinats síndics o defensors del poble, que són d'adscripció partidista.

Ho hem vist ara fa pocs dies i, per tant, nosaltres, afortunadament a Catalunya no és així, i nosaltres n'hem d'estar, doncs, orgullosos tots els grups.

Dir també, finalment, que ens agradaria molt que vostè continuï amb la seva feina que fa, no ja només del que faria... de *mediateur*, no?, que diuen, o sinó la seva feina, sobretot, de projecció internacional. És molt important per a una nació petita com la nostra, que no és un estat i que moltes vegades té moltes dificultats per ser present, no al món sinó fins i tot a Europa. Per tant, la seva presència internacional sempre és una presència que ajuda, sobretot, a tenir present Catalunya en els àmbits europeus i en els àmbits mundials. La seva presència, doncs, a Iberoamèrica, a l'Institut Europeu de l'Ombudsman, etcètera, crec que és molt important, i així ho pensem el nostre Grup Parlamentari, doncs, per al nostre país.

Dit això, agraint, molt sincerament totes les seves aportacions, les seves recomanacions, les seves reflexions, i també tenint present que les administracions de tots colors, quan dic administracions vull dir Govern central, diputacions, ajuntaments, Generalitat..., cada vegada fan més cas de les seves recomanacions; arriben ja, gairebé, al 75%, doncs, que em penso que és una xifra prou important, vol dir que cada vegada més la seva Institució guanya prestigi a casa nostra. Que sigui per molts anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per contestar les diferents qüestions, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas.

El síndic de Greuges

Bé, ara sí que seré, també molt breu, perquè no... Jo en primer lloc, torno a insistir i a agrair el suport i la col·laboració que trobem, jo personalment com a síndic de Greuges, però tot el meu equip, de comprensió i de seguiment de la tasca que nosaltres estem fent, per part d'aquesta Comissió. I, per tant, és una forma més de poder continuar amb un treball que, vostès han de comprendre, moltes vegades és un treball una mica dur; perquè ens agradaria, com sempre, poder explicar coses més alegres i millors, però no és la nostra feina. Però, en aquest sentit, per tant, a vegades tenir aquests debats així conjunts, ens dóna força per continuar en la nostra tasca de defensa dels drets dels ciutadans i al mateix temps, jo crec que també, el respecte que, doncs, fem com a Institució és ajudar al Parlament, perquè moltes intervencions o... moltes intervencions de vostès, moltes iniciatives de vostès en el Parlament, tenen origen, algunes d'elles, en un aspecte dels nostres informes. Per tant, vol dir que nosaltres no solament defensem els drets dels ciutadans, els drets dels ciutadans, sinó també com un comissionat al Parlament, doncs, també ajudem els diputats i diputades en el seu treball parlamentari. Per tant, aquesta és una afirmació que jo voldria fer abans de contestar.

Hi ha hagut dues intervencions que només han estat comentar i, per tant, els vull agrair, tant de la presidenta de la Comissió, del Grup d'Iniciativa, no com a presidenta, sinó pel Grup d'Iniciativa, i ara la de vostè, del Grup de Convergència i Unió, que no em plantegen cap pregunta concreta, només uns comentaris i dir-los que, en general, tot el que han dit i han comentat hi estic plenament d'acord.

Anant ja a les poques preguntes que se m'han fet, però ja mes concretes d'alguns diputats, doncs, també ara els les contestaré ràpidament.

Una del senyor Ridaó, no?, sobre el tema aquest que avui dia al recull de premsa ho hem vist, doncs, de la meva intervenció d'ahir, quina és la valoració que es fa, jo diria que..., jo crec que ha d'haver-hi una resposta molt clara i política sobre que no hi ha d'haver cap mena de..., no s'hauria de relacionar tant el problema de la immigració amb el tema de la delinqüència, no? No vol dir que no hi hagi temes de delinqüència i no vol dir que no hi hagi... Jo ho he dit en el meu Informe i avui mateix ho he tornat a reiterar, la necessitat de perseguir aquells casos, doncs, de delinqüència, siguin comesos per uns o per uns altres, no?

Però el fet és que nosaltres el que hem d'intentar és anar avançant en la integració d'aquesta gent que vénen aquí, que vénen a buscar treball, vénen a buscar un nivell de vida i que hem d'estar oberts, com a país, doncs, amb els altres països amb més dificultats i amb més problemes, i és necessari que la integració sigui una integració al més àmplia possible, una integració social d'aquesta immigració i, això no està gens renyit, aquesta integració, amb prendre les mesures, diguéssim, de persecució, quan es poden produir certs delictes, o sigui no tenen res a veure, no? Però, a mi em semblaria que seria un error, doncs, identificar molts d'aquests problemes.

A mi em sembla que, jo ja ho vaig assenyalar, molt abans de l'any passat ja, vam tenir, vam tenir aquest..., vam fer aquella mediació, en aquells moments tan difícils, del tancament de diverses persones en vaga de fam a les esglésies de Barcelona, i em penso que vam demostrar una actitud absolutament de defensa dels drets humans i, al mateix temps, de defensa dels interessos dels ciutadans nacionals.

Per tant, jo diria que aquest és un tema obert, un tema difícil, però que l'hem d'abordar, doncs, amb profunditat, però al mateix temps amb una actitud d'obertura.

En la pregunta que ha plantejat el senyor Bonet, d'Esquerra Republicana, voldria dir que nosaltres tenim oberta una actuació d'ofici sobre aquest tema de les empreses de les xarxes elèctriques, no? Nosaltres hem demanat, hem demanat als altres col·legues europeus que ens donessin una informació de com han tractat aquest tema altres països, no? Hem rebut fa poques setmanes la resposta, jo diria, pràcticament de tots els països d'Europa, de la Unió Europea, i ho estem ara estudiant i valorant a veure, exactament, casos com els que ens estan passant en aquest país, doncs, si succeeix en altres països i, si succeeix, quines repercussions i com han pogut actuar els altres col·legues. Ho he demanat als meus col·legues dels diversos països de la Unió Europea, no?

Aquest és un tema que no hem pogut acabar abans de l'Informe d'enguany, però, segur que tindrem. Segurament, serà una actuació d'ofici important que, possiblement, si és possible, doncs, fins i tot demanaria a la Comissió una reunió especial per a aquest tema, perquè crec que és un tema que és molt, molt important i que l'hauríem d'abordar d'una forma molt exhaustiva, tenint tots els elements a les mans, no? I per tant, jo desconec una mica el que ha pogut haver passat en altres països.

Quant a les dues preguntes de la senyora Alcía Camacho, no?, Sánchez-Camacho, no? Pel que fa a la temàtica de l'envelliment de la població, nosaltres estem..., hem fet algunes aportacions de caràcter general, però anirem analitzant més profundament tots aquests temes. Hi ha unes possibilitats de fer un estudi i, per tant, els puc dir que, doncs, no tenim ara una resposta definitiva, però que molt recentment tindrem, doncs, unes conclusions sobre aquesta situació i de quines serien les iniciatives que nosaltres proposaríem a les diverses administracions per afrontar aquest tema, que és un tema, molt, molt, important i, per tant, doncs, serà un tema, que al proper Informe abordarem amb profunditat.

I la segona pregunta que m'ha fet era un comentari sobre el tema de la Llei d'estrangeria i les possibilitats de practicar les expulsions..., que existeix més que a l'anterior, no? Ara, jo diria que aquesta és una situació molt delicada, és una situació que jo no puc entrar a fer una valoració molt..., perquè no és..., no tinc competències sobre el que és la Llei d'estrangeria, les competències de l'Estat, no? Però jo li voldria fer veure que nosaltres, els síndics regionals, per dir-ho d'una forma, que no tenim competències sobre aquest tema, però, en canvi, ens trobem amb el problema, els fets, les situacions que es cre-

en al país. I llavors, que vegin que nosaltres hem de donar unes pautes de comportament per evitar que aquestes situacions dramàtiques que es produeixen, es puguin resoldre, no? I per tant, és clar, encara que com dic, no és funció nostra, perquè això és una cosa, doncs, que afecta l'Administració de l'Estat, sí que nosaltres podríem marcar unes pautes de comportaments que fessin possible el màxim respecte als drets humans d'aquests ciutadans i ciutadanes que es troben en el nostre país i que, possiblement, doncs, hi han arribat d'una forma il·legal i, instrumentalitzats i reportats per aquestes màfies, però, que són les víctimes de les màfies, no són les màfies, són les víctimes de les màfies, no?

Al que hem d'anar i hem de lluitar és contra les màfies, això sí. Ara, fer pagar el preu a aquesta pobra gent que es troba en aquesta situació, és el que nosaltres, doncs, intentem, aportar idees i consideracions que facin possible el màxim respecte al fet del dret que tenen aquests ciutadans a poder tenir una situació mínimament acceptable al nostre país, malgrat que es trobin en la situació no correcta com a estrangers en aquest país, no?

Per exemple, nosaltres creiem que aquesta gent tenen dret al seu respecte com a persones humanes i, per tant, tenen dret a un mínim..., que se'ls respectin aquests drets, aquests drets humans, no? I, per tant, aquesta és una situació... Jo sé que és dramàtica, però penso que nosaltres gran nombre d'estones que estem treballant en la Institució, són de casos extrems que ens arriben i que hem d'intentar resoldre i que no veiem i no tenim un horitzó per poder-los resoldre.

Per tant, perdonin aquesta..., en aquest punt que no pugui dir més coses de les que he dit, perquè no vull, doncs, entrar en un debat polític, perquè no és la meua funció; només la meua funció és dir que hi ha uns homes i unes dones que estan en aquest país, que tenen uns drets humans, que la Constitució els defensa que siguin respectats aquests drets humans, i que hem de trobar els mitjans, els camins per poder respectar aquests drets humans. I, per tant, jo demano la màxima comprensió per part de totes les diputades i diputats del Parlament de Catalunya, perquè en la mesura de les seves possibilitats, donem una sortida a aquestes situacions dramàtiques en què hi ha homes, dones i nens d'aquest país en què ens trobem.

Res més. Ah!, perdó, jo no deia que el Grup Socialista tampoc m'ha preguntat..., de tota manera he fet unes respostes una mica genèriques, no? I, per tant, també agrair les aportacions que fa el Grup Socialista de comentaris, doncs, que de moltes coses que hem dit en l'Informe i que coincidim amb tots els grups parlamentaris, jo diria no solament..., sinó amb tots els grups parlamentaris, no?

Per tant, jo espero que puguem continuar treballant... Els haig de dir que pensin que, segurament, tant jo personalment com els meus dos adjunts i tots els meus assessors, que saben que estan molt presents en aquestes reunions, el Síndic és un equip, un equip humà i, pensin que aquestes reunions ens ajuden molt a continuar amb la tasca que estem fent. A més, pensin que és un moment que prenem oxigen per continuar treballant,

perquè, moltes vegades, els problemes que ens van arribant, doncs, hi ha dies –i els ho dic sincerament–, hi ha dies que em costa molt poder dormir, perquè no sé moltes vegades com resoldre problemes i, estan aquí, i són aquí i s'han de resoldre. I que a vegades no es poden resoldre, i no és culpa de ningú, però el fet és culpa d'una societat moltes vegades. Encara som una societat una mica poc solidària, i això és el que a mi m'agradaria, doncs, transmetre a tots vostès; el que des del Parlament –ja sé que ho fan, no cal dir-ho, normalment–, però que continuïn amb un esperit de solidaritat amb totes aquestes persones, homes i dones, nacionals o no nacionals, que siguin d'altres països o no siguin d'altres països, però que es troben en situacions difícils per poder ser-los garantits els seus drets humans.

I, per tant, és en aquests sentit, doncs, que la Institució ha de fer l'esforç de plantejar i donar cobertura als problemes perquè, principalment, el Parlament, però també els governs, puguin intentar resoldre aquests problemes.

Moltes gràcies per la seva atenció i fins aviat.

La presidenta

Diputats i diputades, estem a punt de cloure aquesta sessió. Permeti'm, només per acabar, d'agrair el senyor Síndic la seva presència; també als adjunts al Síndic i a l'equip que l'acompanyen, i transmetre, també, una impressió.

Sentint les diferents intervencions dels grups parlamentaris, que és que hi ha una unanimitat per part de tots els grups respecte a la convicció amb relació a la consolidació de la Institució de la Sindicatura, respecte a l'orgull pel que fa referència a la seva expansió i al prestigi que ha anat assolint en el temps, i respecte al reconeixement de la seva necessitat. No només forma part del sistema democràtic, sinó que contribueix a reforçar el sistema democràtic i, en aquest sentit, em sembla que està molt bé que puguem constatar que això existeix.

I abans d'anar-se'n, queda un segon punt de l'ordre del dia i, per això els demanava també, que no marxessin, perquè hem de nomenar la ponència que ha de tractar... els ponents, els membres de la ponència que ha de tractar... Si m'ajuden els serveis de la cambra a dir exactament... (*pausa*) que s'ha de modificar la Llei 14/84, de 20 de març, del Síndic de Greuges, i ja està.

Per tant, cada grup indicarà els seus components.

Per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, començo jo, serà el senyor Rafael Ribó. Per part del Grup d'Esquerra Republicana...

El Sr. Ridao i Martín

Sí, jo mateix, senyora presidenta.

La presidenta

Per part del Grup Popular?

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

La diputada Àngels Esteller, senyora presidenta.

La presidenta

Per part del Grup Socialista?

El Sr. Pérez Ibáñez

Jo mateix, senyora presidenta.

La presidenta

I per part del Grup de Convergència i Unió, el senyor Pere Lladó.

Ara, sí, que podem dir: s'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia.

